

היחידים שלא פנו פה היו אהדי מכבי. אני לא מתבייש להגיד שאני שרוף על מכבי, אבל יותר בטוח להגיד את זה בי שקט, הרדה שלמה, תושב שכונת-התיקונה. חבריו הנהגו בראשם, ללא הגה, לאות הסכמה.

כמה דקות לפני המישחק הגיעו למיגרש אישים חשובים-מאד, כמו השרים יגאל ירון וחיים לבדאו, חברי-הכנסת יוסי שריד, חבר מועצת העיר יהושע מצא (איש הליכוד, שמערכת הבחירות שניהל מול טדי קולק התבססה על אהדי בית"ר) ומיכאל אלמוג, יושב-ראש ההתאחדות לכדורגל. למי הם החזיקו אצבעות? לקהל היה ברור, אך האח"מים נמנעו מלומר זאת בקול. כחצי שעה לפני תחילת המישחק הרקיעו מחירי-הכרטיסים ל-250 לירות, תחת עינם הפקוחה למחצה של השוטרים. ההתחלה הייתה מלאה תיקות לקבוצה הירושלמית, שעסקה בהתקפה מתמדת על שערו של המכבי מנו שורץ. שחקני מכבי תל-אביב התמקמו במיגרשם והגנו עליו מפני חלוצי בית"ר.

זה לא מה

שהיה פעם

ראמזע המחצית הראשונה פרץ אלי מיאלי. הקהל ביצע החל לשאוג הכדור הלך והתקרב לשער ומושבי היגיע הלכו והתכופפו לכיוון המיגרש. לרגע הייתה סכנה שהרשת תקרע והמון-אדם ייש פך לתוך המיגרש. אך הרשת לא נקרעה והשער לא נכבש.

לקראת סוף המחצית נפצע מיאלי מביטסה של אבי ירושלמי. הוא חזר לשחק כמה דקות ועזב את המיגרש. למעשה נותר אורי מלמיליאן כימעט לבדו. בן-זוגו הקבוע להתקפות ולנצחונות, דני גוימן, לא היה בשיא כושרו, לא נענה לכדורים שכייון אליו מלמיליאן.

מול התקפותיו של אורי ניצב בלם מכבי, אבי כהן, שהגיע למישחק כשהוא חולה באדמת. בניגוד למשחקיו האחרים, לא התקדם לעבר שער היריב. הוא נצטוו להשאר ולהגן על שער קבוצתו. כוכב המישחק, בני טבק, כימעט שלא הורגש. עד לרגע המכריע. בדקה ה-62 הגיע אליו הכדור. הוא עמד ברחבת השער, ניצל את הרגע והבקיע את שער הנצחון היחיד. לרגע היה חשש שהדממה ששררה ב" מחנה בית"ר עומדת להפוך שאגה אדירה. עשרות השוטרים שהיו במקום הזדקפו. הסוסים שעליהם רכבו כאילו הבינו מה מתרחש ונעמדו בהיכוך. אך הקהל הירי שלמי החליט לשלוט בעצמו ולא לבייש את הפירמה.

כאן החלו דקות מורטות עצבים — 28 דקות לסיום המישחק. המכבים מגינים על הנצחון. יהודה קצב כאילו נדבק לדני גוימן ולא נתן לא לנוע. אורי קלימן ניסה למנוע מאורי מלמיליאן מלנוע קדימה, אך נכשל. הזמן הלך ואזל. מכבי שומרת את שער. 12 דקות לסיום המישחק. שלמה קירט מקבל כדור מדני גוימן ומחטיא את שערו של שורץ. מדי פעם עוד תוקפים הבית"רים, אך כמו שאמר אהדי שרוף: "זה כבר לא מה שהיה פעם". פעם, זה לפני שבוע בלבד.

דקה אחת לפני הסיום עוד מנסה משה כהן להבקיע שער. עשרה מטר מהרחבה. אולם גם נסיון זה עולה בתוהו. שריקה. סוף. דממה של רגע ולאחריה מבול של קללות. השופט מנחם אשכנזי, שבמהלך המישחק היה מי שהאשים אותו בהעדפת הירושלמים, הפך להיות "שונא בית"ר".

כעשרים שוטרים היו נחוצים כדי לחלצו מהמיגרש. פרשים וסוסים סככו עליו. הי המון התפרץ והיה חשש לתקריות דמים. הקוץ יחוקאל בן-עמי נפגע מאבן שנזרקה עליו. הוא נגב בכעס את הדם שזב מה-פצע. "הגיע לו, שאנחנו נזרוק עליו, אבל למה בית"ר היו צריכים את זה? הוא היה בעדם!" אמר אהדי מאושר של מכבי תל-אביב.

באותו הערב אמר מאמן בית"ר, שימעון שנער: "הפסדנו קרב אך לא את ה" מילחמה". נותרו שלושה מחזורים עד גמר מישחקי הליגה. שתי הקבוצות תמשכנה בוודאי לרוץ זו אחרי זו. בינתיים יכול להתקיים מישחק נוסף בין השתיים — גמר גביע המדינה. אך הכתר החשוב יותר הוא כתר האליפות. ירושלים לא תשקוט והשימחה לא תשכון בה. עד אשר תנקום על הפסדה הגדול, תנצח את מכבי תל-אביב ותביא לשערי הבירה את הגביע.

במדינה

דרכי אדם

מישיח בן-דוד

ביום פתיחת כתיבת כנסת

השלוש הגיע סאדאת לארץ.

ביום סיום בניית החלק השני הגיע

קארטר לארץ. האם זהו

מעשה ההשגחה העליונה?

יש מישהו שהקדים את אנוור אל-סאדאת. משה תבול מנהיגיה התחיל, כבר לפני שלוש וחצי שנים, לבנות את בית-כנסת השלום. אל-סאדאת רק התחיל לתכנן לפני שנה, אך עוד לא הניח את אבן הפינה.

משה תבול הוא אורה פשוט, אינו עשיר, אינו נושא תפקיד בכיר ואין שואלים

משיח תבול צו הריטה

דרכים. במשך שישה ימים שכב מחוסר הכרה. כששב להכרתו אמר לו שכנו לחדר: "כמעט לקחו אותך לבית הקי" רור, היית מת; עכשיו תעשה משהו לבען אלוהים". ואז החלה אצלו, כדבריו, "תחיית המתים". הוא היה נשוי לאשה שלא ילדה לו בנים; הם התגרשו והוא נישא לאשה אחרת. מאז גולדו להם שישה ילדים, כל שנה תינוק, שלוש בנות ושלושה בנים, מלבד בנה הבוגר של אשתו מנישואיה הראשונים. "התחלתי כבר לחד" שוב על בית-כנסת, אבל רק בשביל יור" דים. אחרי כן נכנס בי רעיון האותות, לא יודע מה פתאום ומאין זה בא, אבל עובדה, זה קרה וזה קרה לי".

הוא קיבל פיזיים בסכום של 60 אלף לירות וקנה שטח אדמה ותומרי בנייה. בהתחלה ביקש אישור בנייה לצורך הקמת חנות מכולת. "ידעתי שאני לא רוצה מכור לת, אבל לא רציתי לגלות את האמת. זה דבר מוזר ומביא בחשבון בראש של אני" שים". התוכניות אושרו ותבול החל במע" שה בניין בית-אלוהים. ואז התחילו הבע" יות, "ניסו לעשות ממני חולה-נפש, הש" פיעו עלי במירמה להיכנס לבית-משוגעים, לחשתי שאחרי-כך ירדו מעלי, אבל גם זה לא עזר. או הוציאו נגדי צו-הריטה. הלכ" תי לבית-המישפט העליון והצו בוטל".

מניין מוקלט. יש גם נימה של משיחיות בדבריו של תבול. הוא נמנע אומ" גם, מלכנות את עצמו בשם המפורש, אך מכון את דברו בכיוון הרצוני לו. "תבול, זה שמי, במיקרא הוא גזכר רק פעמיים. פירוש השם — תורת בן-דוד" המלך. בספר הטלפונים זהו שם יחידי במינו. כשאני עלה לארץ התברר לי משונו משונה מאד. אבי גדול ממני ב-14 שנה. לא רוצה לדבר יותר מדי, אבל ש" יינסו אנשים לחשוב, אולי אני קוא זה ש" מוטל עליו להקים את הבית הזה... אולי...". הוא מהסס לרגע פן יסגיר את סודו, אך הוא ממשיך, "יש עובדות שמחזקות בי את היעוד. אני רואה את מעשה ה" השגחה העליונה בכל מעשי, חמש שנים עבדתי על בניין בית-הכנסת. ביום שבו הזמנתי אנשים לפתיחה הגיע סאדאת לארץ. ביום שבו נגמרה בניית החלק השני הגיע קארטר, כל אלה מביאים אותי להכרה בצידקת מעשי, אומרים — הזורעים ב" דימעה ברינה יקצורו" וזה נאמר עלי".

בית-הכנסת צבוע ורוד ותכלת. על ה" מניין סטראופוני

תבול ליד בית-כנסת השלום

מניין סטראופוני

קיר שטיחים ותמונות של רבנים. שלושה חדרים מחוברים ביניהם — כל חדר מיר" הוא תבול. "בברית של הבן שלי הקללתי את התפילה והיום, כשאני רוצה להתפלל במניין, אז אני משמיע את הטייפ, אבל אני יודע שאלוהים גם מקבל תפילת יחיד". לפני חודש נסע לדבר עם ראשי הדת המוסלמית בעכו. "הם הסכימו לבוא אלי להתפלל. הנוצרים עוד לא בטוחים שהם באים. תהיה בעייה קשה עם היהודים, אבל דבר אלוהים יביא אותם אלי". מי יודע, אולי בעתיד יהיו שני בתי-כנסת משותפים לשלוש הדתות, זה שבתי לת-אשר בנהריה, והשני בסנטה-קטרניה ביוזמתן של הנשיא אנוור אל-סאדאת.

בעצתו בענייני פוליטיקה. הוא נולד ב" מרוקו והסתובב בחצרו של הרב אביר חצירא. בנעוריו עלה לבדו לארץ, הופ" נה לשער-העלייה ומשם למסילות, קיבוץ השומר-הצעיר. במשך שירותו הצבאי ה" עגק לו ציון לשבח על-ידי הנשיא יצ" חק בן-צבי. מאוחר יותר עזב את הקרי" בוז ושכ לשהות במחיצתם של רבנים. "התלתי לרדוף אחר התורה", סיפר, "ופתאום התברר לי שיש רק אמת אחת, ואהבת לרעך כמוך" זאת ההתחלה וזה הסוף, לא צריך רבנים זה העולם וזו התורה". משה תבול עבר לגור בנהריה ו" החל עוסק בקבלנות בניין. "הייתי איש מכובד, אז", אמר. ב-1969 נפגע בתאונת

אשת הח"כ מספרת

על בעלה: „אז הוא

נתן לי אגרוף

בעיניים וכוּפך את

זרועי לאחור..."

האשה התמירה היתה בעלת פנים מוכרות בתחנת-המיטרה. בחדשים האחרונים הגישה מירה נוף, מי שהייתה מלכת-היופי של ישראל, כיום עיתונאית במערכת מעריב, שורה של תלונות פלי" ליות נגד בעלה, חבר-הכנסת עקיבא נוף, לא פעם הוועקו הניידות אל ביתם, במה" לכו של קרב, ובמיקרים האחרים הופיעה העיתונאית בתחנה.

הפעם באה מירה נוף להתלונן על קרב-ידיים נוסף, שהתחולל בדירה רחבת-הידיים בשדרות בן-ציון בתל-אביב, סמוך לתיאטרון הבימה.

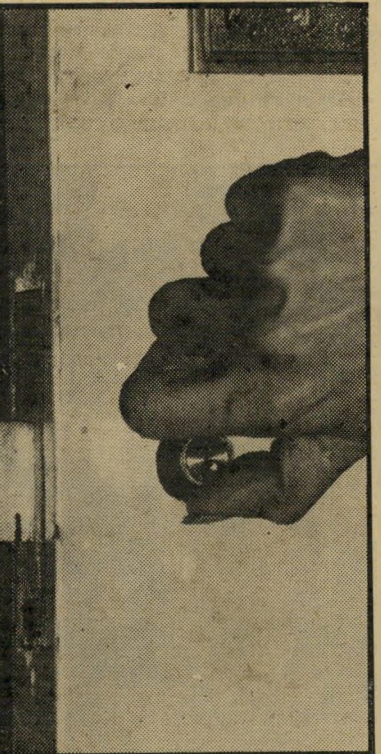
גאוותה של מירה היא על דירה זו. כשחזרה מארצות-הברית, אחרי שהתגר" שה שם מבעלה הראשון, איש-עסקים אמיר ביסטון, סכסאס, בנתה לה קן נרחב, המורכב משתי דירות סמוכות, התופסות קומה שלמה, ודירת-הגג שמעליה. את הדירה מילאה בחפצי-ערך רבים, נוסף על העכשטיים והמלתחה הגדולה ש" הביאה עימה מאמריקה. כאשר נישאה בשנית למר-מלחין-עסקן המזוקן, הוא נכנס לדירה. עכשיו, כשה" שניים נתונים במאבק, גר עקיבא נוף בקומת-הגג, ואילו מירה גרה בדירה שמתחתיה.

תיק ניילון

שחור

מ"ה אירע בזירת-קרב זו בליל-שבת האחרונה?

טוענת מירה נוף, בעדותה במישטרה, שהגושה בשעה 20.45: "רציתי לקחת את הורי לירושלים. למרות רצוני זה, נאלצתי להישאר היום בדירה, מאחר שחששתי פן יוציא בעלי מהדירה חפצים השייכים לי, כפי שעשה כמה פעמים בעבר, ויש על-כך עדויות מצדי. בגלל חסינותו, אי אפשר לנקוט צעדים נגדו. היום, בשעה 20.00, בערך, ראיתי את

המנעול

מירה נוף מחזיקה ב" ידית המנעול, שנפרץ על-ידי בעלה בלילה-הסדר, כדי להוציא חפצים יקרי-ערך מחדר-השינה שלה.